

ЈОВАН У СРЦУ И СЕЋАЊУ СВОЈИХ ПРИЈАТЕЉА

Милош Гашић

НЕСУЋЕНИ КУМ

Јован. Мој најбољи пријатељ. Брат. Несућени кум.

Нешто што људи нису имали у целом свом животу ја сам имао, и то у једном једином човеку.

Чињеница да пишем о њему може да значи само једно. Њега више нема. Тешко ми пада помисао да га никад више нећу видети, загрлити, да се више никад нећу лепо, и са много повишених тонова посвађати са њим, а онда отићи у „Мадеру” као да се ништа није десило.

Наши животи су се догађали, ниједног тренутка нисам обраћао посебну пажњу на неке лепе тренутке сматрајући да су они ту, да су подразумевајући. Ти тренуци сада су све. Остале су успомене, и огромна празнина. Неумерен, какав по природи јесам, не могу да будем довољно рационалан и да осећам захвалност што је Јован био део мог живота, већ љутњу што није трајало још. А могло је.

У четвртак, 20. јануара, Санда ми је јавила да је крај. Крај једне битке, коју је Јован изгубио. Изгубио је Јован, али смо изгубили и сви који смо га волели.

Он је био човек невероватних емоционалних и интелектуалних капацитета, невероватног образовања и ширине. Човек које је знао да воли, да разуме, да опрости. Био је најгласнији и најтиши, најекстремнији интроверт. Био је Бубиша и Вепар. Велики лаф, шмекер, мангуп... Волео је кафану, пиће, музику. Волео је живот и у њему је уживао.